

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 26/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Звонко Лукић, адвокат из ..., против туженог Фонда за социјално осигурање војних осигураника, са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 498/19 (2011) од 24.07.2019. године, у седници већа одржаној 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 498/19 (2011) од 24.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 498/19 (2011) од 24.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12171/16 од 23.03.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 260,40 динара, са законском затезном каматом од 15.12.2011. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 80.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка за период од пресуђења до наступања услова за извршење.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Гж 498/19 (2011) од 24.07.2019. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев одбијен, као неоснован, и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018,18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за исплату законске затезне камате (као главног дуга) на износ трошкова парничног поступка који су тужиоцу досуђени правоснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 23008/10 од 07.06.2010. године, у износу обрачунатом за период од 09.10.2011. године, као дана истека парниционог рока за добровољно испуњење обавезе до 26.10.2011. године, када је у извршном поступку тужилац наплатио трошкове парничног поступка. Ово због тога што захтев за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка није постављен у парници у којој су ти трошкови настали, па не може бити предмет главног захтева посебне парнице.

У таквом случају, нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потешно ново тумачење права. Тужилац у ревизији указује на постојање супротних правоснажних пресуда у истој или сличној чињеничноправној ситуацији, али по оцени Врховног касационог суда нема потребе да се у конкретном спору уједначава судска пракса, јер одлучивање побијаном пресудом није у супротности са становиштем Врховног касационог суда (израженим у одлуци Рев 1377/16 од 27.10.2016. године и др.) да је, према члану 159. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.125/04, 111/09), важећем у време доношења пресуде Првог основног суда у Београду П 23008/10 од 07.06.2010. године, као и према одредби члана 163. сада важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020) парнична странка дужна да одређен захтев по врсти и висини трошкова постави најкасније на последњем рочишту за главну расправу у поступку пред првостепеним судом., да је обавеза накнаде парничних трошкова новчана обавеза, па да поверилац (странка која је успела у спору) има право да на досуђени износ трошкова, у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, потражује и законску затезну камату, али да се о праву повериоца на законску затезну камату одлучује у парничном поступку у коме се ти трошкови досуђују, а не у посебном поступку, те да уколико странка истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка не постави и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, законска затезна камата на досуђени износ трошкова не може бити предмет главног захтева у посебној парници.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.12.2011. године, са захтевом за исплату износа од 9.830,97. динара. Поднеском од 27.02.2017. године тужбени захтев је смањен на износ од 260,40 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 23.03.2017. године. Другостепена пресуда донета је 24.07.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић